

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 23/2023
12.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Мирјане Андријашевић, Зорана Хаџића и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије Краљево, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, ради уплате доприноса Фонду ПИО, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3399/17 од 06.11.2017. године, у седници одржаној 12.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против става 1. изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3399/17 од 06.11.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против става 1. изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3399/17 од 06.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 366/2017 од 25.04.2017. године, ставом 1. изреке, обавезана је тужена да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Краљево, на име тужиоца уплати законом предвиђене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и то: а) за додатак на плату по основу ноћног рада у периоду од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године, на месечне основице наведене у том ставу изреке; б) за додатак на плату по основу рада у нерадне дане верских и државних празника у периоду од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године, на месечне основице наведене у том ставу изреке и в) за додатак на плату по основу прековременог рада у периоду од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године, на месечне основице наведене у том ставу изреке, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 24.500,00 динара, са законском затезном каматом која се рачуна почев од извршности одлуке о трошковима поступка, па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3399/17 од 06.11.2017. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног

суда у Краљеву П1 366/2017 од 25.04.2017. године, у ставу 1. изреке. Ставом 2. изреке, укинута је решење о парничним трошковима садржано у ставу 2. изреке пресуде Основног суда у Краљеву П1 366/17 од 25.04.2017. године и предмет у укинутом делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против става 1. изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2999/2018 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3399/17 од 06.11.2017. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3399/17 од 06.11.2017. године и пресуда Основног суда у Краљеву П1 366/17 од 25.04.2017. године, а тужба тужиоца је одбачена. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове ревизијског поступка од 12.000,00 динара.

Одлуком Уставног суда Уж 2851/2019 од 16.03.2023. године, ставом 1. изреке, усвојена је жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 2999/2018 од 13.12.2018. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом 2. изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 2999/2018 од 13.12.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3399/2017 од 06.11.2017. године. Ставом 3. изреке, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је уплата, од стране тужене на име тужиоца, законом предвиђених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за додатак на плату по основу ноћног рада, рада у време држаних и верских празника и прековременог рада у периоду од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године, а побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен, заснована је на правилној примени

релеватног материјалног права садржаног у одредбама чланова 2, 4. и 51. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр. 84/04... 7/09), у вези одредбе члана 105. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05) и члана 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06... 99/10), па није потребно ново тумачење права. У погледу судске надлежности за одлучивање о самосталном захтеву запосленог за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, побијана одлука не одступа од правног става Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.03.2019. године, усвојеног у вршењу надлежности тог суда предвиђеној чланом 31. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09), којим је пракса редовних судова, по том питању, уклађена са правним ставом Уставног суда израженим у одлуци Уж 2851/2019 од 16.03.2023. године.

Из тих разлога, Врховни суд је у одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и члана 92, Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Парнични поступак за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање запосленог је посебан поступак из радних односа. Према одредби члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима о новчаним потраживањима из радног односа, какав је и спор за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинскоправним споровима, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање тужилац је поднео 21.02.2017. године, а у тужби није определио вредност предмета спора, па је првостепени суд таксу на тужбу тужиоцу одредио у износу од 2.500,00 динара, применом одредбе члана 28. Закона о судским таксама, којом је прописано да ако се по одредбама тог Закона не може утврдити вредност предмета спора, што је овде случај, као вредност се узима 15.000,00 динара. Судску таксу од 2.500,00 динара, тужилац је платио 26.05.2017. године.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**